

Hồi 197

Tương kế tựu kế

Biên Hoang Tập. Tổng đàn Đại Giang bang.

Lưu Dụ ở tiểu sảnh tiếp kiến Trác Cuồng Sinh đến bái phỏng, hai người ngồi quanh bàn.

Trác Cuồng Sinh mục quang loang loáng quan sát gã, mỉm cười thốt: “Xem thần tình của Lưu huynh, tựa như trách ta đến hôm nay mới đến tìm người đàm thoại. Thành thật mà nói, ta từng nghĩ tới tránh tiếp xúc với Lưu huynh, bởi ta không còn là người của Tiêu Dao giáo nữ, lòng trung của ta với đại Ngụy đã tan theo mây khói qua cái chết của Nhậm Dao”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Đã là như vậy, Trác huynh sao còn đến gặp ta?”.

Trác Cuồng Sinh thông dong đáp: “Đương nhiên là vì quan hệ của ngươi với Yến Phi, tiểu Phi là vinh diệu của Biên Hoang bọn ta. Thử nghĩ xem, thiên hạ rộng lớn, Biên Hoang Tập là nơi không đáng nói tới, nhưng Biên Hoang Tập lại trở thành vùng đất thiên hạ hào hùng tranh giành, là then chốt nắm bắt mậu dịch thủy lục Nam Bắc, hiện tại còn có kiếm thủ có thể sánh vai ngang hàng với Mộ Dung Thùy và Tôn Ân, ai còn dám coi thường Biên Hoang Tập chứ?”.

Lưu Dụ phát giác mình căn bản không có cách nào gia nhập sự cuồng nhiệt của Trác Cuồng Sinh đối với Biên Hoang Tập, lại không thể không thừa nhận y có tầm nhìn và hoài bão hơn người đối với sự vật, lão diên thông minh này tư tưởng quả là khác xa người thường.

Gã nhin không được hỏi: “Nhậm hậu không có liên lạc tin tức với Trác huynh sao?”.

Trác Cuồng Sinh không chút do dự: “Ta đâu có rảnh đi lo chuyện của ả. Ta giờ đang ngáp đầu nghiên cứu Biên Hoang Tập, chuẩn bị viết một bốn sử sách có liên quan đến Biên Hoang, bộ này sẽ trở thành bảo điển của tất cả các cao thủ thuyết thư kế chuyện sau này”.

Lại hưng phấn nói: “Lưu huynh ngươi cũng là nhân tài hiếm có, hiện tại Tạ An và Tạ Huyền trước sau qua đời, Tư Mã hoàng triều không còn hy vọng nữa, chỉ thấy kẻ thu thập tàn cục là Hoàn Huyền hay Tôn Ân. Người nếu nghĩ cho mình, chọn lựa tốt nhất là

ở lại đây làm Hoang nhân, sống thống thống khoái khoái. Như Đồ Phụng Tam là người thông minh, cho nên trăm phương ngàn kế lưu lại Biên Hoang Tập. Huống hồ chỉ cần người chịu đến Thuyết Thư quán của ta bán cố sự Phì Thủy chi chiến, bảo đảm người sống không phải lo âu”.

Lưu Dụ cười khổ: “Ta thật ngưỡng mộ người phi thường”.

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Ao hồ đầy cá, sao không về kết lưới? Biên Hoang Tập chính đang trải qua ngày tháng huy hoàng nhất, thất thủ dưới sự vây công của cường địch rồi lại giành lại được, các phái hệ phá lệ đoàn kết nhất trí. Chuyện đông trời nổi nhau xảy ra, đến khi bọn ta thành công nghênh đón chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên về Biên Hoang Tập, Biên Hoang Tập sẽ vọt lên đến chót đỉnh lịch sử của nó, nghĩ tới thôi cũng khiến cho tâm thần bồn chồn”.

Lưu Dụ thở dài: “Ý tưởng của người có phải ai ai cũng tình nguyện không? Chuyện cứu chủ tỳ Thiên Thiên về là chuyện tốt mà người nào cũng khát vọng, nhưng cũng có thể vì yêu thành hận, tạo ra cục diện các phái hệ xuất hiện chia rẽ. Lúc đó sẽ không còn sức đối kháng bảo tố bên ngoài”.

Trác Cuồng Sinh hân hoan: “Người quá là không rõ địa vị của Thiên Thiên trong lòng Hoang nhân bọn ta, nàng vượt xa thân phận phái nữ bình thường. Nàng cũng không thể chỉ thuộc về một người nào, mà là thuộc về toàn Biên Hoang Tập, là tượng trưng cho vinh nhục của Biên Hoang Tập. Thử nghĩ xem, nếu Kỷ Thiên Thiên mỗi ngày ngồi trên Đệ Nhất Lô trùng kiến lại, Biên Hoang Tập sẽ lập tức tăng giá vùn vụt. Mỗi tháng trông ngóng nàng đến Chung lâu diễn xướng một khúc, đảm bảo có thể dẫn dụ người khắp nơi đến gặp nàng. Tiểu thư nàng chịu gặt đầu, bọn ta liền có thể đến Đệ Nhất Lô uống Tuyết Gian Hương huyền thuyên với nàng, hưởng thụ lạc thú trước đây chỉ có mấy kẻ như Ta An mới có thể hưởng thụ được”.

Lưu Dụ càng lúc càng hiểu rõ tại sao Hoang nhân kêu Trác Cuồng Sinh là lão điên, ý tưởng của y quả là không thể tưởng tượng nổi, lại thiết thực có thể làm được. Đang định nói, Tống Bi Phong như cơn lốc tiến vào: “Phụng Thiên của Thái Ất giáo đã chết!”.

Lưu Dụ và Trác Cuồng Sinh nhìn nhau, nhất thời không ai nói nên lời.

o0o

Yến Phi vọt ngược đầu lên khỏi mặt nước tâm thần giật nảy.

Chàng cảm ứng được Kỷ Thiên Thiên.

Cảm ứng được Kỷ Thiên Thiên một cách mãnh liệt, lại hận chỉ được trong một chớp mắt ngắn ngủi.

Thiên Thiên tiếp cận như vậy, chàng cảm giác được tâm tình tràn đầy sợ hãi khủng bố, cảm giác được nỗi lo âu u sầu của nàng.

Nàng sao lại có tâm tình kích động như vậy? Có vẻ bất chấp tất cả cố dùng tâm truyền tâm với mình.

Chỉ tức tâm linh của nàng kêu gọi đến quá đột ngột, làm cho chàng không kịp trở tay.

Thật ra có chuyện gì đã xảy ra với nàng? Thời điểm thông tấn truyền tâm bị cắt đứt, chàng nghe thấy một tiếng động sắc gọn.

Yến Phi chợt đứng dậy, tâm thần sáng suốt, không còn một chút tâm tình bất an. Quyết tâm lén vào Huỳnh Dương của chàng lại càng kiên định hơn bất cứ giờ phút nào.

Bất kể nguy hiểm ra sao, chàng thề phải gặp mặt Thiên Thiên.

ooo

Thi thể Phụng Thiện treo ở Đông môn, tay chân bị trói bằng dây gân bò, bị treo cổ ở một tòa lầu nổi tiếng ở Đông môn hiện đã đổ nát, trên mình trải dài một dải vải trắng, bên trên dùng mực đỏ tươi viết năm chữ lớn “Thái Ất giáo Phụng Thiện” kinh hồn chói mắt.

Giang Văn Thanh, Lưu Dụ, Trác Cuồng Sinh và Tống Bi Phong đến hiện trường, người của Đại Giang bang đã đuổi những người kéo nhau đến xem đi, rồi tháo thi thể Phụng Thiện xuống.

Lưu Dụ rung mình nhìn kẻ trước đây không lâu còn ở trước mặt gã sống mạnh như rồng như cọp, lớn tiếng báo thù cao thủ Di Lạc giáo, hiện tại lại biến thành tử thi không còn sinh mệnh, tim lập tức chìm đắm.

Thanh âm của Giang Văn Thanh vang bên tai gã: “Có phải hấn không?”.

Lưu Dụ gật đầu.

Tống Bi Phong thấp giọng: “Hấn bị bắt sống trước, rồi hạ độc thủ hành hạ, chịu đau đớn đến chết”.

Trác Cuồng Sinh sau khi kiểm tra thi thể Phụng Thiện, thoái lại bên cạnh Lưu Dụ, nhìn bang đồ Đại Giang bang lấy vải trắng dầy Phụng Thiện lại, trầm giọng hỏi: “Ai làm đây? Lưu huynh và Phụng Thiện có quan hệ gì?”.

Lưu Dụ thở dài thườn thượt: “Thời gian hòa bình an dật ngẩn ngủ ở Biên Hoang Tập đã thành quá khứ, sắp tới sẽ là mưa máu gió tanh. Nếu ta không đoán lầm, Đại Hoạt Di Lạc đã đến, còn muốn đại khai sát giới, cái chết của Phụng Thiện là lời cảnh cáo tuyên chiến công khai của y với Biên Hoang Tập”. Nói dứt lời, gã biết rõ mình đã tử thọ sẵn trở thành vật sẵn.

Kể cả Trác Cuồng Sinh, người nghe không ai không biến sắc.

o0o

Yến Phi lên một gò cao ngoài mặt đông Huỳnh Dương khoảng năm dặm, dõi trông hình thế Huỳnh Dương.

Huỳnh Dương ở bờ đông Hoàng Hà, tây thông với Hà Lạc, nam gặp Giang Hoài, vật tứ và thương lưỡng phương Nam theo đường thủy đến Lạc Dương hay Trường An phải đi ngang qua Huỳnh Dương, cho nên được gọi là cửa phía đông của Lạc Dương, Mộ Dung Thùy do đó đồn trú trọng binh, tây khống chế Lạc Dương, nam trấn áp Biên Hoang, quả là chiến lược cao minh.

Huỳnh Dương là thành lớn mặt đông Lạc Dương, tường thành chu vi mười tám dặm, có tám cửa thành, sông ngoài dọc ngang ngoài thành, có hào thành vây quanh, thành dày tường cao, Mộ Dung Thùy không vội tây tiến, dĩ dật dĩ lao, trong cuộc chiến tranh bá phương Bắc, thật đã đứng ở đất không thể bại.

Thác Bạt Khuê dám ngay lúc này xua quân vào Trường Thành, công hãm Bình Thành và Nhân Môn, tuyệt không phải là hành động nhất thời khinh suất, mà là đã suy nghĩ đắn đo kỹ càng, biết rõ vụ việc Mộ Dung Thùy chú trọng nhất hiện tại không phải là phải sẵn trừ Thác Bạt Khuê y, mà cần phải tiêu diệt sạch một Yên quốc khác do Mộ Dung Xung, Mộ Dung Vĩnh cầm đầu.

Đều là vì Mộ Dung Thùy và huynh đệ Mộ Dung Xung cùng chung một cội, Yên quốc của Mộ Dung Xung là cành lá của Yên quốc ngày trước, Mộ Dung Thùy tuyệt không cho phép Mộ Dung Xung xưng đế, phân hóa lực lượng Mộ Dung Tiên Ti tộc. Cho nên lợi ích xa gần trước mắt, Mộ Dung Thùy cần phải trước hết tiêu diệt huynh đệ Mộ Dung Xung, thống nhất lòng của Mộ Dung Tiên Ti tộc, mới có thể cân nhắc tới y.

Thác Bạt Khuê táo bạo đánh bạc, nhưng đánh bạc thông minh vô cùng.

Còn một canh giờ mới đến trời tối, chỉ có mượn sự yểm hộ của bóng đêm, chàng mới có cơ hội tiềm tiến Huỳnh Dương thần không biết quỷ không hay.

Đang định chạy xuống đồi, sát biên duyên đỉnh đồi có một đồng cảnh khô thoát nhìn tựa như tán loạn không trật tự lại hấp dẫn sự chú ý của chàng. Ba cảnh khô trong số đâm thẳng vào đất, hình thành một hình tam giác. Hình tam giác không phải cảnh nào cũng bằng nhau, có một cảnh khoảng cách xa hơn, tạo thành mũi dùi nhọn, chỉ về hướng tây bắc.

Yến Phi không cần nhìn cũng biết cái nó chỉ là hoang thôn cách bảy tám dặm phía đông bắc Huỳnh Dương, hồi nãy chàng thám sát gần xa, đã sớm ghi nhớ hoàn cảnh địa lý xung quanh.

Đây không những là tiêu ký của nhân vật giang hồ, còn là thủ pháp liên lạc độc môn của Dạ Oa Tử. Thật ra là chuyện gì đây? Lễ nào Trác Cuồng Sinh không đợi chàng được nữa, phái chiến sĩ Dạ Oa Tử đến Huỳnh Dương nghe ngóng tin tức? Chàng không biết tại sao đột nhiên tim mình lại chìm xuống, hiện lại giao cảm tâm linh ngẩn ngủ lại rõ rệt khôn cùng của Kỷ Thiên Thiên, thấp thoáng sinh ra cảm giác linh cơ nguy hiểm.

Giả như mỗi một ngọn đồi quanh đây đều có ám ký đồng dạng, vậy sẽ biểu thị địch nhân đã biết chàng sắp đến, bố trí giết chàng hoặc bắt sống chàng.

Kỷ Thiên Thiên chính vì được tin cho nên vội vã thông tri cho mình, nhưng vì tâm lực tổn hao còn chưa hồi phục, cho nên nửa đường hết hơi, nhưng lại đã thành công cảnh cáo chàng.

Chàng biến thành bình tĩnh vô cùng, từ từ cúi xuống, giấu mình trong vùng cây cỏ cao quá vai, không sợ mà lại mừng. Chuyện chàng lo nhất đâu có xảy ra, Kỷ Thiên Thiên tình nghĩa đối với chàng vẫn một lòng chung thủy.

Mộ Dung Thùy sao có thể rành rọt nắm bắt hành tung của chàng như vậy? Vùng gò đồi này chính là địa điểm lý tưởng nhất quan sát gần xa khi từ phía Bắc vượt sông, Tung tích của chàng có phải đã lọt vào mắt địch nhân? Đối lại là người khác, đối với chuyện này chỉ có thể bán tín bán nghi, còn chàng lại rõ ràng có cảm giác xa gần đâu có đội cảnh phòng lén lút của địch nhân.

Tâm niệm láy động, cuối cùng nghĩ đến mặt Di Lặc giáo.

Chỉ có phe Di Lặc giáo mới đoán được chàng muốn đi Huỳnh Dương, nghĩ đến đây, chàng khoan gối ngồi xuống, khai phóng tâm linh, dò bắt tung tích của Ni Huệ Huy.

o0o

Tổng đàn Đại Giang bang, Trung Nghĩa đường.

Trác Cuồng Sinh nghe Lưu Dụ thuật lại đầu đuôi gốc ngọn chuyện Di Lặc giáo, cho tới tình huống hợp tác cùng Thái Ất giáo hợp tác đối phó Trúc Pháp Khánh sắp luyện công thành đạt xuất quan, nhíu mày dữ hơn: “Đây tựa hồ hơi nặng về ân oán riêng tư, ta rất khó lòng vì chuyện này mà triệu mở Chung lâu nghị hội, cho Đại Hoat Di Lặc Trúc Pháp Khánh làm công địch của Biên Hoang Tập”.

Giang Văn Thanh điềm đạm thốt: “Trúc Pháp Khánh khẳng định không phải thiện lương, giết Phụng Thiện như vậy là muốn tạo thế lập uy cho mình. Y ở phương Bắc hoành hành bá đạo, lần này đến Biên Hoang Tập cũng là muốn làm dữ, nếu bọn ta không đoàn kết lại, bị y lấn át đánh phá từng nhóm, đến khi muốn phản kháng lại y sợ rằng đã trễ. Dưới tình huống này, cử hành Chung lâu nghị hội chắc là hành động sáng trí”.

Tống Bi Phong hỏi: “Cần bao nhiêu người đồng ý mới có thể cử hành nghị hội?”.

Trác Cuồng Sinh tôn trọng khách khí với hắn, đáp: “Chỉ cần có quá nửa số thành viên nghị hội đồng ý, lập tức có thể cử hành nghị hội khẩn cấp. Hiện tại nghị hội tăng lên mười hai chiếu, bất quá Thiên Thiên và Yến Phi không có mặt trong Tập, cho nên chỉ cần có sáu vị thành viên gật đầu là có thể triệu mở nghị hội”.

Giang Văn Thanh hỏi: “Ta đương nhiên không phản đối, Trác danh sĩ tôn ý ra sao?”.

Trác Cuồng Sinh đáp: “Di Lặc giáo đồ giống như châu chấu phá hại mùa màng, nếu bị chúng xây cứ điểm ở Biên Hoang Tập, hậu quả không dám tưởng tượng, ta đương nhiên đồng ý”.

Giang Văn Thanh hân hoan: “Như vậy đã có hai chiếu đồng ý, ta phụ trách thuyết phục Phỉ Nhị Phiết, mấy người khác chắc không nên để ta đi du thuyết”.

Lưu Dụ nói: “Ta đi gặp Đồ Phụng Tam! Chỉ cần y động, Mộ Dung Chiến sẽ không có dị nghị. Thác Bạt Nghi cũng để ta phụ trách”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu: “Nếu tất cả thuận lợi, bọn ta đã có đủ chiếu để triệu mở nghị hội, những người khác ta sẽ lần lượt kêu gọi”.

Lưu Dụ đứng dậy nói: “Bọn ta lập tức chia nhau hành sự, Di Lặc giáo câu kết với Tư Mã Đạo Tử, chỉ với điểm đó đã có thể khiến Hoang nhân không dám sơ suất”.

Tổng Bi Phong cũng đứng lên: “Ta đi theo người!”.

Giang Văn Thanh đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Lưu Dụ, khe khẽ thốt: “Lưu huynh nhớ cẩn thận một chút! Kẻ đầu tiên Trúc Pháp Khánh muốn giết nhất định là người”.

o0o

Yến Phi đến khu rừng rậm sau hoang thôn.

Lúc này chàng đã có thể nhận định sở liệu của mình không lầm. Trên một ngọn đồi khác, chàng phát hiện cùng một tiêu ký của Dạ Oa Tử, hiểu ý tứ của ám hiệu muốn kêu đến hội hợp ở hoang thôn.

Lúc ở Biên Hoang Tập, chàng đâu bao giờ thấy hứng thú về Dạ Oa Tử, biết được ám ký truyền tin liên lạc là khi thu phục Biên Hoang Tập. Hiện tại ám ký này hiển nhiên là từ gian tế bội phản Dạ Oa Tử hoặc địch nhân trà trộn và Dạ Oa Tử, tiết lộ với địch nhân phe Mộ Dung Thùy.

Hành động chàng thông qua tâm linh để tìm Ni Huệ Huy không có thành quả, lợi ích duy nhất là biết rõ dưới tình huống Ni Huệ Huy không thi triển bí thuật, chàng không có cách nào sinh ra cảm ứng đối với ả.

Sắc trời mau chóng tối sầm lại, mây mù lớp lớp, như vùn vùn một trận bão tuyết, nếu thật có tuyết rơi nhiều, càng thêm phần khó khăn cho hành động tiềm nhập Huỳnh Dương của chàng.

Trên sự thật dưới sự đe dọa cảnh giác của địch nhân, chàng không còn lòng tin có thể lén vào Huỳnh Dương thần không biết quỷ không hay.

Yến Phi không hơi không tiếng lướt vào hoang thôn.

Hoang thôn tàn phế như vậy, chỉ nội trong phạm vi mười mấy dặm quanh Vinh Dương đã có tới ba mươi mấy cái, lặng im kể lể về sự phá hoại và tai họa tàn khốc do chiến tranh tạo thành suốt bao nhiêu năm nay.

Lương thực gia súc của thành trì luôn luôn do nông thôn xung quanh cung ứng, hiện giờ dưới tình huống nông thôn hoang phế, Mộ Dung Thùy muốn duy trì đại quân của y ở Huỳnh Dương, nhất định phải cật lực phi thường.

Chưa đến một tuần trà, chàng đã rõ hết tình huống của hoang thôn.

Không có thiên la địa võng, không có hầm bẫy, cũng không có phục binh, chỉ phát hiện một địch nhân trong một nông xá.

Yến Phi thầm kêu lợi hại.

Giả thiết không có cảnh cáo của Kỳ Thiên Thiên, lại hoàn toàn không để ý giới binh, khả năng trúng kế rất lớn. Hiện tại đương nhiên là khác rồi, còn có thể trở ngược tính kế phá địch.

Sau một khắc chàng hiện thân ở lối vào cực bắc hoang thôn, phát ra tiếng quạ kêu của Dạ Oa Tử.

Một bóng người từ nông xá thoáng hiện, nhìn thấy Yến Phi lộ thân sắc ngơ ngác, mắt trợn trừng ngây ngô.

Yến Phi làm như không có chuyện gì: “Người đến đây làm gì? Bọn ta không phải đã nói rồi sao? Trước khi ta thám thính rõ địch tình, các người không thể phái người đến đây, tránh dả thảo kinh xà”.

Hán nhân trẻ tuổi trước mắt quả là người của Dạ Oa Tử, tên gọi Trần Ninh, cùng một đám với bọn Diêu Mãnh, có quen biết với Cao Ngạn, chỉ là không ngờ được gã lại là gian tế của địch nhân trà trộn vào Dạ Oa Tử.

Tôn Ân thở phào một hơi: “Tôi còn nghĩ là tiểu tử Mã Chính Phong, thì ra là Yến gia. Bọn tôi đến đây thám thính tin tức Thiên Thiên tiểu thư là che giấu Trác quán chủ. Ài! Thiên Thiên tiểu thư...”.

Yến Phi cười thầm, diêm đấm thốt: “Đi đi!”.

Tôn Ân kinh ngạc, hoang mang hỏi: “Đi? Đi đâu?”.

Yến Phi đáp: “Đương nhiên là về Biên Hoang Tập, người không muốn mất mạng chứ?”.

Trần Ninh vội nói: “Tôi đi chung với Mã Chính Phong, hắn đã vào Huỳnh Dương thành nghe ngóng tin tức, tôi vì để tránh tuần binh nên trốn đến đây, có để lại ám ký hẹn gặp ở đây”.

Yến Phi lòng khen hay, nói như vậy quả không có kẻ hở. Chàng không lý gì tới gã, sai bước đi sang hướng bên kia của hoang thôn, cau mày thốt: “Người cứ để lại ám ký lần nữa, thông tri kêu hắn lập tức quay về Biên Hoang Tập!”.

Trần Ninh khẩn trương rượt theo sau chàng: “Yến đại gia! Nghe tôi nói một câu có được không?”.

Yến Phi liền đứng sừng lại.

Trần Ninh chạy tới trước mặt chàng: “Yến gia không muốn vào Huỳnh Dương thám thính tình hình của Thiên Thiên tiểu thư sao?”.

Yến Phi đã sớm đoán sẽ nói như vậy, lập tức trả lời: “Chuyện có cái nặng cái nhẹ cái gấp gáp cái từ từ, ta được tin Di Lạc giáo sẽ dốc sức xâm phạm Biên Hoang Tập, cho nên cần phải về thông tri cho các huynh đệ trong Tập. Trên sự thật người của Di Lạc giáo đang truy sát ta, ta cố ý dẫn dụ chúng đến Huỳnh Dương, khiến cho chúng nghĩ lầm là ta muốn lén vào Vinh Dương, cho nên mới dụng người ở đây. Đi đi! Một khi Thiên Thiên tiểu thư còn ở trong Huỳnh Dương thành, bọn ta tuyệt không thể cứu chủ tỳ nàng đi”.

Trần Ninh ngây ngô như con gà gồ nhìn chàng, tỏ ra bối rối, lúng túng tay chân.

Yến Phi thôi thúc: “Người còn do dự gì nữa?”.

Trần Ninh thở dài một hơi, cúi đầu nói: “Bọn tôi gian khổ mới tìm được cách hay lén vào được Huỳnh Dương thành, Mã Chính Phóng đang dùng cách này tiến vào Vinh Dương”.

Yến Phi thầm nghĩ người nghĩ ra cách hay để bắt lão tử mới là thật, diễm đạm thốt: “Tiến vào thành thì sao? Chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư chắc đang bị Mộ Dung Thùy giam lỏng trong hành cung, thủ vệ ở đó sâm nghiêm, hướng hồ trong thành chỗ nào cũng đang dưới lệnh giới nghiêm, một chút sơ suất, đừng hòng sống sót rời khỏi thành. Thôi đi! Truy binh của Di Lạc giáo lúc nào cũng có thể đuổi tới, ta cần phải bỏ đi lập tức”.

Trần Ninh buồn bã: “Yến gia đi trước đi, tôi còn phải đợi Mã Chính Phong về, ài! Sợ tên tiểu tử này xảy ra chuyện trong thành quá!”.

Yến Phi gật đầu: “Bọn ta chỉ có thể hy vọng hấn số may, nếu xảy ra chuyện trong thành, e rằng có kéo hết huynh đệ Biên Hoang Tập cũng vẫn không có cách nào làm gì được. Người cẩn thận đó!”.

Nói xong cười thăm an nhiên ra đi.

- o O o -